

BOG

HAVBREVE (/BOEGER/HAVBREVE)

Af Siri Ranva Hjelm Jacobsen (/forfattere/siri-ranva-hjelm-jacobsen) (2018)

Log ind (/user/login?destination=/boeger/havbrevene) for at anmelde

Facebook ([http://www.facebook.com/share.php?](http://www.facebook.com/share.php?u=https://litteratursiden.dk/boeger/havbrevene&title=Havbrevene)

Tweet ([https://twitter.com/intent/tweet?](https://twitter.com/intent/tweet?url=https://litteratursiden.dk/boeger/havbrevene&status=Havbrevene+https://litteratursiden.dk/boeger/havbrevene)

u=https://litteratursiden.dk/boeger/havbrevene&title=Havbrevene)

url=https://litteratursiden.dk/boeger/havbrevene&status=Havbrevene+https://litteratursiden.dk/boeger/havbrevene

En følsom korrespondance mellem de to søstre, Atlanterhavet og Middelhavet. Bogen er et lille kunstværk, der taler til læseren i både ord og illustrationer.

ANMELDELSE

(/users/maria-guldager-rasmussen)

Af Maria Guldager Rasmussen (/users/maria-guldager-rasmussen)

Skribent
21 dec.18

En følsom korrespondance mellem to søstre, Atlanterhavet og Middelhavet. Bogen er et lille kunstværk, der taler til læseren i både ord og illustrationer.

I 2016 debuterede Siri Ranva Hjelm Jacobsen med den yderst velskrevne roman Ø (<https://litteratursiden.dk/boeger/o-1>). Og ligeså velskrevet er hendes nyeste udgivelse 'Havbrevene'. Som prosaist er hun både original, opfindsom og ganske poetisk. Og dét er en glimrende cocktail.

'Havbrevene' består af en korrespondance mellem de to søstre og have, Atlanterhavet og Middelhavet. Indledningsvis præsenteres de to have, så man som læser ret hurtigt forstår, hvordan forholdet er imellem dem. Atlanterhavet er med sine 180 millioner år storesøster, mens Middelhavet er en vårhare på bare 5 millioner år og dermed lillesøster. Atlanterhavet beskrives som gammelt og brøstet – dog ikke uden en vis ømhed – mens Middelhavet er mere romantisk og følsomt anlagt. Dette kan blandt andet ses ved, at Middelhavet elsker Ikaros – sagnfiguren fra den græske mytologi, der fløj for tæt på solen og derved styrtede i havet og døde.

Døden i havet bliver via Ikaros et ulykkeligt tema i bogen, da Middelhavet i nogle af sine breve til storesøsteren beskriver, hvordan krybene (havenes ord for "mennesker") synker ned i hende. Det er naturligvis de massive

flygtningestrømme, hun taler om, når hun skriver:

"Før var det ikke så slemt, men nu klatrer krybene så meget rundt på mig i deres bælge, alt for mange om én bælg. Jeg lytter til de synkende stimer. Hjernernes kliklyd, der gradvist stiger og så ebber ud. De står på bunden og duver med lunger, der spjætter af plankton og lyskrebs. Når ålene kommer, kigger jeg væk."

Sådan skriver det lille Middelhav til det store Atlanterhav, der på sin side forsøger sig med følgende trøstende ord:

"Ingen af os havde forudset denne acceleration. Trøst dig med, at alting går efter planen. Måske ikke som vi troede, men som vi ville".

Planen er den, at alle verdens have med tiden igen vil forenes: *"Jeg drømmer om den spejlkugle, jorden skal blive, når vi mødes igen."* siger Atlanterhavet. I sin tid blev havene gennembrudt og skilt af landets fremkomst, men tanken er altså, at havene med tiden igen skal vende tilbage til deres sammenhængende form, hvor intet land skiller noget vand. Igen er det Middelhavet, der udtrykker sin bekymring, når hun kommer til at tænke på, at fuglene jo derved ikke vil have nogen mulighed for at lande. Men Atlanterhavet ser som altid tingene i et større perspektiv og er mere orienteret mod universet end mod det verdslige.

De fine og følsomme breve mellem havene er på allerfornemste vis understøttet og beriget med illustrationer af billedkunstner og illustratør Dorte Naomi. De grafiske tryk er organiske og levende i deres udtryk, hvori man også fornemmer havenes bevægelse. Bogen er samlet set et kunstværk, der taler til læseren i både ord og billeder, og hvor det smukke og følsomme går hånd i hånd med grusomhederne.

BOGDETALJER

Andre bøger af Siri Ranva Hjelm Jacobsen